

byl obžalovanému oduznán podmíněný odklad trestu, jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, napadající zmatkem čís. 11 § 281 tr. ř. výrok, jímž byl obžalovanému oduznán podmíněný odklad trestu jest odůvodněna.

Nalézací soud opírá uvedený svůj výrok o to, že obžalovaný byl rozsudkem okresního soudu v Nasavrkách ze dne 18. prosince 1929 odsouzen pro přešupke podle § 431 tr. zák., při čemž trest byl sice uložen podmíněčně, ale dodatečně byl — usnesením ze dne 18. března 1932 — nařízen jeho výkon, a že jsou tu podmínky § 265 tr. ř., ježto předmětné trestné činy spadají alespoň částečně do doby před vynesením prvního rozsudku. Nalézací soud vychází z právního názoru, že byl, poněvadž jde vzhledem k zásadě § 265 tr. ř. vpravdě o trest jediný, podle § 6 čís. 4 zák. čís. 562/19 povinen trest vysloviti bezpodmínečně. Tento názor jest však mylný. Ustanovení § 6 čís. 4 zák. čís. 562/1919 řeší pouze případ, že první trest byl uložen podmíněčně a — jak dlužno doplniti — že výkon trestu nebyl dosud dodatečně nařízen. Neboť jen za tohoto předpokladu může soud vynášející pozdější rozsudek o tom rozhodovati, »mají-li býti vykonány oba tresty, či má-li býti podmíněně odložen také trest dodatečně přisouzený«. Příklad, že první trest byl bezpodmínečný nebo že byl dodatečně nařízen výkon trestu podmíněčně uloženého, není v § 6 čís. 4 zák. čís. 562/1919 výslovně upraven. Právě z této okolnosti dlužno však usuzovati (argumentum a contrario), že pro tento právě zmíněný případ neplatí zásada, že oba tresty musejí sdíleti stejný osud co do jejich podmíněnosti nebo nepodmíněnosti. K témuž závěru nutí ostatně, jak zmateční stížnost právem uvádí, i úvaha, že ustanovení § 265 tr. ř. má podle svého znění býti dobrodíním pro obžalovaného, že by však tento účel byl pozměněn v pravý opak, kdyby soud vynášející pozdější rozsudek byl nucen vysloviti trest bezpodmínečně prostě proto, že byl bezpodmínečně uložen trest první, k němuž se nachází druhý trest v poměru § 265 t. ř.

Nalézací soud vykročil tedy ze své trestní moci, když obžalovanému oduznal podmíněný odklad trestu jedině z toho důvodu, že považuje následkem uvedeného nesprávného výkladu zákona podmíněné odsouzení za vyloučeno. Bylo tedy rozsudek, pokud se týče dotyčného výroku zrušiti jako zmatečný a věc vrátiti soudu první stolice, na němž bude, aby, vycházeje ze zásadní přípustnosti podmíněného odkladu v daném případě, znovu zkoumal a o tom rozhodl, jsou-li tu podmínky pro přiznání podmíněného odkladu po rozumu § 1 zák. čís. 562/1919 čili nic.

Čís. 4949.

Nie je daná príčinná súvislosť, tedy ani spoluspôsobenie smrteľného výsledku, medzi opomenutím lekára, spočívajúcom v tom, že sa nepostaral o včasný operatívny zákrok u pacienta, poraneného treťou oso-

bou, a smrťou pacienta, ak možnosť jeho záchrany týmto zákrokom bola len pravdepodobná, nie však istá.

(Rozh. zo dňa 15. marca 1934, Zm III 443/33.)

Najvyšší súd vyniesol v trestnej veci proti Drovi A. S., obžalovanému z prečinu podľa §§ 290 a 291 tr. zák., na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaného tento rozsudok: Vyhovujúc zmätočnej sťažnosti z dôvodu zmätku podľa § 385, čís. 1 a) tr. p., zrušujú sa rozsudky obidvoch nižších súdov a obžalovaný Dr. A. S. sprostuje sa na základe § 326, čís. 1 tr. p. obžaloby, podanej proti nemu pre prečin podľa §§ 290 a 291 tr. zák. Trestné trovy má podľa 1. odst. § 482 tr. p. znášať štátna pokladnica. O súkromoprávných nárokoch poškodenej strany nebolo v smysle § 487 tr. p. rozhodnuté. Zmätočná sťažnosť v ostatnej časti poukazuje sa na toto rozhodnutie.

Dôvody:

Najvyšší súd preskúmajúc túto trestnú vec shľadal, že rozsudky obidvoch nižších súdov sú dotknuté zmätkom podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. Nižšie súdy uznaly obžalovaného vinným prečinom podľa §§ 290 a 291 tr. zák. spáchaným tým, že svojou nedbalosťou spôsobil smrť B. T. Ku skutkovej podstate prečinu podľa § 290 tr. zák. sa vyžaduje: 1. aby sa obžalovaný dopustil nedbalosti, 2. aby touto nedbalosťou spôsobil smrť druhej osoby. Najvyšší súd nepotreboval riešiť v tomto prípade spornú otázku, či sa môže obžalovanému klásť za vinu nedbalosť v smysle trestného zákona, keďže podľa skutkových zistení nižších súdov a pri správnom výklade zákona niet tu druhého predpokladu pre vynesenie odsudzujúceho rozsudku. Nižšie súdy, ktoré sa zaoberaly hlavne skúmaním, či sa obžalovaný dopustil nedbalosti, prehliadly, že chýba tu príčinná súvislosť medzi opominutím obžalovaného a smrťou B. T.

Podľa skutkových zistení nižších súdov bol B. T. bodnutý vojínom A. S. do boku, odovzdaný do nemocnice, riadenej obžalovaným, tam ošetrovaný len konservatívnym spôsobom — totiž ponechaním poraneneho v kľude — tretieho dňa však prevezený do B. B., tam štvrtého dňa operovaný, pri čom bol zistený rozsiahly zánet pobrušnice vzniklý následkom perforácie čreva, spôsobenej bodnutím, avšak piateho dňa zomrel. Na základe pitevného nálezu a znaleckého posudku bolo zistené, že smrť nastala následkom zánetu pobrušnice, ktorý bol v príčinnej súvislosti s prebodnutím čreva. Z týchto skutkových zistení plynie, že smrť B. T. bola v príčinnej súvislosti s jednaním osoby tretej. Otázkou mohlo byť len, či obžalovaný svojím jednaním alebo opominutím spolupôsobil ku smrteľnému výsledku, keďže bodná rana nebola bezpodmienečne smrteľná. Podľa rozsudku odvolacieho súdu zavinenie obžalovaného spočívalo v tom, že po prevzatí raneného do ošetrovania nepozoroval bedlivejšie, že pribúdajú príznaky zánetu pobrušnice, že to nezistil už v odpoľudňajších hodinách prvého dňa a, ačpráve bolo nezbytnou povinnosťou obžalovaného v tomto prípade postarať sa o odbornú pomoc chirurga cieľom prevedenia operácie, túto svoju povinnosť

zanedbal, takže možnosť záchran y poraneného operatívnym zákrokom veľmi klesla. Podľa toho nižšie súdy kládly obžalovanému za vinu, že sa dopustil opominutia a tým spôsobil smrť poraneného. Avšak nižšie súdy dopustily sa v tomto prípade právneho omylu pri výklade pojmu príčinnej súvislosti medzi opominutím a nastalým smrteľným výsledkom.

Z toho, že zákon v § 290 tr. zák. predpokladá, že obžalovaný opominutím spôsobil smrť, plynie, že opominutie musí byť podmienkou tohoto následku, totiž, že bez tohto opominutia by smrť nenastala. Z toho plynie, že nestačí tu sama možnosť, že opominutie priviedlo smrť. V tomto prípade mohla by byť reč o príčinnej súvislosti medzi opominutím, ktoré sa obžalovanému kládie za vinu, a smrťou poraneného B. T. len vtedy, keď by bolo zistené, že bez opominutia bol by iste nastal iný výsledok, totiž, že nebola by nastala smrť poraneného. Avšak podľa zistenia nižších súdov možnosť záchran y poraneného operatívnym zákrokom bola len praveďepodobná, pričom táto pravdepodobnosť bola v prvých hodinách po poranení, za ktorú dobu odvolací súd ani nečiní obžalovaného ešte trestne zodpovedným, väčšia, avšak klesala uplynutím ďalších hodín viac a viac. Z toho plynie, že nižšie súdy sa mýlili, pokiaľ uznaly, že je tu daná skutková povaha prečinu podľa §§ 290 a 291 tr. zák. Preto bolo vyhovené zmätočnej sťažnosti obžalovaného, založenej na dôvode zmätku podľa § 385, čís. 1 a) tr. p., rozsudky obidvoch nižších súdov boli zrušené na základe 1. odst. § 33 por. nov. a bol vynešený oslobodzujúci rozsudok bez toho, že by bolo treba sa zaoberať ďalším obsahom zmätočnej sťažnosti.

Čís. 4950.

Podstata pomluvy záleží v tom, že sa o napadnutej osobe tvrdí, že sa nechovala tak, ako — hľadiac k jej postaveniu — bola by sa mala podľa obecnéj mienky chovať. Pri tom pojem osobnej cti nie je závislý výlučne na mienke osôb, v kruhu ktorých sa napadnutá osoba pohybuje.

(Rozh. zo dňa 17. marca 1934, Zm III 60/34.)

Najvyšší súd preskúmal trestnú vec proti S. A. a spol., obžalovaným z prečinu pomluvy tlačou spáchaného atď., a na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaných vyniesol tento rozsudok: Vyhovujúc zmätočným sťažnostiam z dôvodu zmätočnosti označeného v bode 1 a) § 385 tr. p., zrušuje sa rozsudok vrchného súdu a podľa bodu 1 § 326 tr. p. oslobodzujú sa obžalovaní: Š. A. od odžaloby pre priestupok podľa § 6 zák. čís. 124/924; E. S. od odžaloby pre prečin pomluvy a urážky na cti spáchaný tlačou podľa §§ 1 a 2, bodu 1., odst. 2 § 3 a § 4 zák. čl. XLI:1914.

Z dôvodov:

Proti rozsudku vrchného súdu podali obžalovaní »odvolanie« na základe bodu 1 a) § 385 tr. p. z toho dôvodu, že sa nedopustili trest-